



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4188/2020
22.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Данијеле Николић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Петровић, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала Београд, чији је пуномоћник Немања Срзентић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4611/19 од 10.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 22.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4611/19 од 10.12.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4611/19 од 10.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 1459/18 од 13.05.2019. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу врати износ од 399.573,64 динара који је обустављен од утврђеног износа инвалидске пензије у периоду од 02.10.2010. године до 22.06.2018. године са законском затезном каматом почев од 18.12.2018. године, као дана подношења тужбе, па до исплате, у месечним износима утврђеним изреком. Ставом другим изреке, одбијен е тужбени захтев којим је тражена исплата затезне камате на сваки појединачни месечни износ обуставе од дана обустављања, па до дана подношења тужбе 18.12.2018. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 53.500.00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде, па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4611/19 од 10.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе тужиоца и туженог и потврђена првостепена пресуда (став први изреке). Одбачена је жалба туженог изјављена против става другог изреке првостепене пресуде (став други изреке). Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку, изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог, јер у конкретном случају нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса, нити правна питања у интересу равноправности грађана. Није потребно ново тумачење права, нити уједначавање судске праксе, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Суд је оценио да се ради о потраживању по правилима о стицању без основа и сходно томе применио општи рок застарелости потраживања из члана 371. Закона о облигационим односима. Такво схватање је у складу са одлуком Уставног суда РС I Уо 277/16 од 21.12.2017. године, као и усаглашеном судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у тумачењу и примени материјалног права. Одлуке на које се тужени позива у ревизији нису доказ о различитом поступање судова у истој или сличној чињеничноправној ситуацији као што је конкретна и супротном пресуђењу судова о истом захтеву као што је конкретан.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Чланом 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је тужба поднета 18.12.2018. године и да вредност предмета спора побијаног дела 399.573,64 динара не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија је одбачена као недозвољена.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић